

L'Enric i la Pilar en el casament de la seva filla Margarida amb en Miquel.

Ja n'he passades, ja! I treballar tota la vida molt....

Quan vaig arribar a Can Duran hi havia els padrins, els meus sogres, el Tom, la Carolina i l'Enric. Pel març es va morir el padrí, pel juliol va esclatar la guerra, pel setembre es va morir la padrina. Tot va anar de pressa...

Que la jove vídua es casés amb un altre germà, era un costum freqüent a l'època.

Sí, s'havia de tirar endavant...

Amb l'Enric vaig tenir-hi quatre fills més, però a tots aquests ja els coneixes, tu.

I tant! En Joan ja l'heu anomenat vós i després ve en Pere, en Josep, en Lluís i la Margarida. Tots ells implicats amb les coses de Santa Eulàlia, amb la seva gent, des d'un lloc o des d'un altre. Sempre col·laborant i participant en tot el que poden, per fer el poble una mica millor.

Sí, tens raó. Ara no tinc cinc fills, en tinc deu amb les joves i els gendres: El Joan i la Rosa, el Pere i la Montserrat, el Josep i la Concep-

ció, el Lluís i la Conxita, la Margarida i el Miquel i tinc vuit néts i vuit besnéts.

Per sort vaig tenir una filla. Ara em refio molt d'ella. L'Enric es va morir, de sobte, amb setanta anys. Era l'any 1984 i des d'aleshores que visc amb la Margarida i el Miquel, amb el seu fill Jaume i amb l'Angeleta, la mare del Miquel que ja és gran, també.

I la Margarida, que ens ha acompanyat tota l'estona en silenci, asseguda al costat de la seva mare, somriu. La Margarida i la Pilar s'assemblen molt, si salvem el pas dels anys. Tenen moltes virtuts en comú: Són pacífiques, pacients, amables, retretes, discretes, correctes...

Vós heu viscut un segle sencer.

Fa pocs dies que vam celebrar el centè aniversari. Érem tots aquí a casa a dinar: els fills, els néts i els besnéts. Va ser molt bonic!

I ja ho saps que l'Alcalde em va portar una medalla de la Generalitat per celebrar que feia cent anys?